

[Stats- og udenrigsministeren.]

Hvad den kommer til på et senere tidspunkt, kan man aldrig vide; den tid den sorg.

Aksel Larsen: For at det ikke skal blive mistydet eller rettere sagt, da det i modsat fald ville blive mistydet, er jeg nødt til at sige et par ord dels foranlediget af den højtærede statsminister, dels foranlediget af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft.

Lad mig først besvare stats- og udenrigsministerens bemærkninger om Arne Munch-Petersen. Stats- og udenrigsministeren har sagt, at han simpelthen ikke kunne rejse sagen, da han var i Moskva, for på dette tidspunkt anede man her ikke noget om kritikken af Stalin. Dette kan ikke være rigtigt. Stats- og udenrigsministeren kom til Moskva et stykke tid efter, at partikongressen var afsluttet og talerne havde været offentliggjort, og der havde deri været en temmelig tydelig kritik af Stalin, så den begrundelse duer ikke. Dernæst siger stats- og udenrigsministeren, at da Munch-Petersen var kendt død ved en dansk domstol, var det vanskeligt for ham at rejse sagen. Det er muligt. Jeg er ikke så meget inde i juraens regler, at jeg kan afgøre, om det gjorde det umuligt. Jeg ved blot, at efter stats- og udenrigsministerens hjemkomst har den socialdemokratiske presse med voldsomme drøn rejst sagen og forlangt, at jeg skulle gøre noget ved den. Hvis det socialdemokratiske parti interesserer sig så meget for denne sag, at den kunne blive forsidestof i den socialdemokratiske presse i en længere periode, er det mig virkelig ufatteligt, at den socialdemokratiske statsminister ikke har interesseret sig for den. Nu siger stats- og udenrigsministeren, at hvis jeg vil skrive til ham, skal han gerne gøre noget ved det. Jeg ved ikke, om jeg vil skrive til ham om den sag, jeg ved ikke engang, om jeg har ret til det. Jeg er ikke Munch-Petersens pårørende; jeg formoder, at det er hans pårørende, der har ret til at lade ham efterlyse, men jeg ved også, hvad jeg sagde,

dengang vi havde sagen til debat her i folketinget i 1950, nemlig at den danske stat har foretaget, hvad den dengang kunne, og har fået den oplysning, at Munch-Petersen var udrejst af Sovjetunionen, og så ved jeg ikke, om den danske stat har mulighed for yderligere at foretage noget. Jeg har foretrukket at benytte de muligheder, jeg har, for at forsøge at skaffe klarhed over, hvorhen Munch-Petersen er rejst og i hvilket ærinde; det kan måske give et fingerpeg om, hvad der senere er sket.

Derpå spørgsmålet om demokratiet og retssikkerheden i Sovjetunionen. Jeg kan ikke forhindre stats- og udenrigsministeren i fra denne talerstol at fremsætte den beskyldning mod mig, at jeg ikke kan have ment, at demokratiet og retssikkerheden i Sovjetunionen havde været sikret, men det er i hvert fald i det højeste en påstand fra stats- og udenrigsministeren. Påstande er ikke sandheder, selvom de fremsættes og gentages nok så tit. Jeg ved, hvad jeg har ment, og jeg har ment, at demokratiet og retssikkerheden hele tiden havde været sikret i Sovjetunionen. Jeg er bittært blevet belært om, at det ikke har været tilfældet, men jeg kan naturligvis ikke forlange, at stats- og udenrigsministeren skal erklære sig overbevist af denne erklæring fra min side. *Nej!*

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, som ganske øjensynlig holdt sin tale væsentlig for at få anledning til at tale om det samme spørgsmål, udtaler en vis anerkendelse af den måde, jeg hidtil har optrådt på i denne sag. Det ærede medlem konstaterer, at nu oplever vi en fuldstændig fordømmelse af denne mand — altså Stalin — som også danske kommunister har hyldet, men forlanger en undskyldning fra mig.

Det kan godt være, jeg skylder nogle en undskyldning, men jeg tror ikke, jeg skylder det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft nogen undskyldning. I så fald måtte det ærede medlem da først give en undskyldning for sin Mussolinibog. Han kunne passende selv begynde. Men dernæst er der andre